Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (suuri jaosto)

15 päivänä heinäkuuta 2021*

Muutoksenhaku – Pankkiunioni – Yhteinen kriisinratkaisumekanismi – Yhteinen kriisinratkaisurahasto – Vuoden 2017 ennakollisten vakausmaksujen laskenta – Yhteisen kriisinratkaisuneuvoston (SRB) päätöksen saattaminen todistusvoimaiseksi – Perusteluvelvollisuus – Luottamukselliset tiedot – Delegoidun asetuksen (EU) 2015/63 laillisuus

Yhdistetyissä asioissa C-584/20 P ja C-621/20 P,

joissa on kyse kahdesta Euroopan unionin perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, jotka on pantu vireille 6.11. ja 20.11.2020,

Euroopan komissio, asiamiehinään D. Triantafyllou, A. Nijenhuis, V. Di Bucci ja A. Steiblytė,

valittajana asiassa C-584/20 P,

jota tukee

Espanjan kuningaskunta, asiamiehenään J. Rodríguez de la Rúa Puig,

väliintulijana muutoksenhakuasteessa,

ja joissa muina osapuolina ovat

Landesbank Baden-Württemberg, kotipaikka Stuttgart (Saksa), edustajinaan H. Berger ja M. Weber, Rechtsanwälte,

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

jota tukee

Fédération bancaire française, kotipaikka Pariisi (Ranska), edustajinaan A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi ja M. Dalon, avocats,

väliintulijana muutoksenhakuasteessa,

yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB), asiamiehinään K.-P. Wojcik, P. A. Messina, J. Kerlin ja H. Ehlers, avustajinaan H.-G. Kamann ja P. Gey, Rechtsanwälte, ja F. Louis, avocat,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

ja

yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB), asiamiehinään K.-P. Wojcik, P. A. Messina, J. Kerlin ja H. Ehlers, avustajinaan H.-G. Kamann ja P. Gey, Rechtsanwälte, ja F. Louis, avocat,

valittajana asiassa C-621/20 P,

jota tukee

Espanjan kuningaskunta, asiamiehenään J. Rodríguez de la Rúa Puig,

väliintulijana muutoksenhakuasteessa,

ja joissa muina osapuolina ovat

Landesbank Baden-Württemberg, kotipaikka Stuttgart (Saksa), edustajinaan H. Berger ja M. Weber, Rechtsanwälte,

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

jota tukee

Fédération bancaire française, kotipaikka Pariisi (Ranska), edustajinaan A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi ja M. Dalon, avocats,

väliintulijana muutoksenhakuasteessa, ja

Euroopan komissio, asiamiehinään D. Triantafyllou, A. Nijenhuis, V. Di Bucci ja A. Steiblytė,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (suuri jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti K. Lenaerts, varapresidentti R. Silva de Lapuerta, jaostojen puheenjohtajat J.-C. Bonichot, M. Vilaras, E. Regan, M. Ilešič, L. Bay Larsen (esittelevä tuomari), A. Kumin ja N. Wahl sekä tuomarit T. von Danwitz, M. Safjan, C. Lycourgos, I. Jarukaitis, N. Jääskinen ja I. Ziemele,

julkisasiamies: J. Richard de la Tour,

kirjaaja: yksikönpäällikkö D. Dittert,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 23.3.2021 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 27.4.2021 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan komissio ja yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB) (jäljempänä kriisinratkaisuneuvosto) vaativat valituksissaan unionin yleisen tuomioistuimen 23.9.2020 antaman tuomion Landesbank Baden-Württemberg v. SRB (T-411/17, EU:T:2020:435; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin on kumonnut yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavista ennakollisista vakausmaksuista kriisinratkaisuneuvoston johdon istunnossa 11.4.2017 tehdyn päätöksen (SRB/ES/SRF/2017/05) (jäljempänä riidanalainen päätös), kumoamista Landesbank Baden-Württembergia koskevilta osin.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Direktiivi 2014/59/EU

2 Luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190) johdanto-osan 105–107 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(105) Periaatteessa rahoitusta olisi kerättävä rahoitusalalta ennen yksittäistä kriisinratkaisutoimea ja sellaisista toimista riippumatta. Jos ennakoiva rahoitus ei riitä kattamaan tappioita tai rahoitusjärjestelyjen käytöstä aiheutuneita kustannuksia, olisi kerättävä lisävaroja kattamaan lisäkustannukset tai -tappiot.

(106) Jotta varat saavuttaisivat kriittisen massan ja jotta voitaisiin välttää myötäsykliset vaikutukset, joita syntyisi, jos rahoitusjärjestelyissä nojauduttaisiin yksinomaan jälkikäteen suoritettaviin rahoitusosuuksiin järjestelmäkriisin vallitessa, kansallisissa rahoitusjärjestelyissä etukäteen käytettävissä olevien varojen määrässä on ehdottomasti saavutettava ainakin tietty vähimmäistavoitetaso.

(107) Jotta voidaan varmistaa rahoitusosuuksien oikeudenmukainen laskeminen ja tarjota kannustimia toimia pienemmällä riskillä, kansallisten rahoitusjärjestelyjen rahoitusosuuksissa olisi otettava huomioon laitoksille aiheutuvan luotto-, maksuvalmius- ja markkinariskin suuruus.”

3 Saman direktiivin 102 artiklan 1 kohdassa täsmennetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden rahoitusjärjestelyissä käytettävissä olevat varat ovat viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2024 vähintään 1 prosentti kaikkien niiden alueella toimiluvan saaneiden laitosten suojattujen talletusten määrästä. Jäsenvaltiot voivat asettaa kyseisen määrän ylittäviä tavoitetasoja.”

4 Kyseisen direktiivin 103 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Edellä 102 artiklassa määritetyn tavoitetason saavuttamiseksi jäsenvaltioiden on varmistettava, että rahoitusosuudet peritään vähintään vuosittain niiden alueella toimiluvan saaneilta laitoksilta, mukaan lukien unionissa toimivat sivuliikkeet.

2. Kultakin laitokselta perittävä rahoitusosuus on sama kuin sen velkojen määrä (poislukien omat varat), josta on vähennetty suojatut talletukset, suhteessa kaikkien kyseisen jäsenvaltion alueella toimiluvan saaneiden laitosten velkojen kokonaismäärään (poislukien omat varat), josta on vähennetty suojatut talletukset.

Näitä rahoitusosuuksia on mukautettava laitosten riskiprofiilin perusteella 7 kohdan nojalla hyväksyttyjä perusteita noudattaen.

– –

7. Siirretään komissiolle valta antaa 115 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, joissa määritetään tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettu käsite rahoitusosuuksien mukauttamisesta laitosten riskiprofiiliin ottaen huomioon kaikki seuraavat seikat:

a) laitoksen riskialttius, mukaan lukien sen kaupankäynnin merkittävyys, taseen ulkopuoliset sitoumukset ja sen velkaantuneisuusaste;

b) yhtiön rahoituslähteiden vakaus ja monipuolisuus sekä kiinnittämättömät erittäin likvidit varat;

c) laitoksen rahoitustilanne;

d) todennäköisyys, että laitos asetetaan kriisinratkaisuun;

e) laitoksen aiemmin saama poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki;

f) laitoksen rakenteen monitahoisuus ja sen purkamismahdollisuudet;

g) laitoksen merkitys yhden tai useamman jäsenvaltion tai unionin rahoitusjärjestelmän vakaudelle tai taloudelle;

h) laitoksen kuuluminen laitosten suojajärjestelmään.”

Asetus (EU) N:o 806/2014

5 Yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta 15.7.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014 (EUVL 2014, L 225, s. 1) johdanto-osan 41 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Ottaen huomioon kriisinratkaisuneuvoston tehtävät ja kriisinratkaisutavoitteet, joihin kuuluu julkisten varojen suojelu, yhteisen kriisinratkaisumekanismin toiminta olisi rahoitettava osallistuviin jäsenvaltioihin sijoittautuneiden laitosten vakausmaksuilla.”

6 Saman asetuksen 69 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”[Yhteisen kriisinratkaisurahaston] käytettävissä olevat varat ovat kahdeksan vuoden alkuvaiheen päättyessä 1 päivästä tammikuuta 2016 – – vähintään 1 prosentti kaikissa osallistuvissa jäsenvaltioissa toimiluvan saaneiden luottolaitosten suojattujen talletusten määrästä.”

7 Kyseisen asetuksen 70 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Kunkin laitoksen yksilöllinen vakausmaksu kerätään vähintään vuosittain, ja se on sama kuin sen velkojen määrä (poislukien omat varat), josta on vähennetty suojatut talletukset, suhteessa kaikkien osallistuvien jäsenvaltioiden alueella toimiluvan saaneiden kaikkien laitosten velkojen kokonaismäärään (poislukien omat varat), josta on vähennetty suojatut talletukset.

2. Kriisinratkaisuneuvosto laskee kunakin vuonna [Euroopan keskuspankkia (EKP)] tai kansallista toimivaltaista viranomaista kuultuaan ja tiiviissä yhteistyössä kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten kanssa yksilölliset vakausmaksut varmistaakseen, että kaikkien osallistuvien jäsenvaltioiden alueella toimiluvan saaneiden kaikkien laitosten maksettavat rahoitusosuudet eivät ylitä 12,5:tä prosenttia tavoitetasosta.

Yksittäisten laitosten vakausmaksujen laskenta perustuu kunakin vuonna seuraaviin:

a) kiinteä vakausmaksu, joka perustuu laitoksen velkojen määrään (poislukien omat varat ja suojatut talletukset) suhteessa kaikkien kyseisen jäsenvaltion alueella toimiluvan saaneiden laitosten velkojen kokonaismäärään (poislukien omat varat ja suojatut talletukset); ja

b) riskiprofiiliin mukautettu vakausmaksu, joka perustuu direktiivin [2014/59] 103 artiklan 7 kohdassa säädettyihin perusteisiin ja jossa otetaan huomioon suhteellisuusperiaate luomatta vääristymiä jäsenvaltioiden pankkialan rakenteiden välille.

Kiinteän vakausmaksun ja riskiprofiiliin mukautetun vakausmaksun välisessä suhteessa on otettava huomioon vakausmaksujen tasapuolinen jakautuminen erityyppisten pankkien kesken.

– –”

8 Saman asetuksen 88 artiklan 1 kohdan sanamuoto on seuraava:

”Kriisinratkaisuneuvoston jäsenten, varapuheenjohtajan, – – henkilöstön ja kriisinratkaisutehtäviä hoitavan osallistuvien jäsenvaltioiden kanssa vaihdetun tai niiden lähettämän henkilöstön on noudatettava [SEUT] 339 artiklassa ja asiaa koskevassa unionin lainsäädännössä vahvistettuja

salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia vielä tehtäviensä päättymisen jälkeenkin. Henkilöt eivät saa etenkään luovuttaa yhdellekään henkilölle tai viranomaiselle luottamuksellisia tietoja, jotka on saatu osana työnkuvaa tai toimivaltaiselta viranomaiselta tai kriisinratkaisuviranomaiselta heidän tämän asetuksen mukaisten tehtäviensä yhteydessä, paitsi tiedot antaneen viranomaisen taikka yhteisön nimenomaisella etukäteen antamalla luvalla tai kun kyse on tämän asetuksen mukaisten tehtävien hoitamisesta tai tiedot ovat sellaisena tiivistelmänä tai koosteena, ettei niiden perusteella voi tunnistaa 2 artiklassa tarkoitettuja yhteisöjä.

Salassapitovelvollisuutta koskevien vaatimusten piiriin kuuluvia tietoja ei saa luovuttaa toiselle julkiselle tai yksityiselle yhteisölle, paitsi jos tiedot luovutetaan oikeudenkäyntejä varten.”

Delegoitu asetus (EU) 2015/63

9 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyihin etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien osalta 21.10.2014 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) 2015/63 (EUVL 2015, L 11, s. 44) 4 artiklassa täsmennetään seuraavaa:

”1. Kriisinratkaisuviranomaisten on vahvistettava kunkin laitoksen maksettavaksi tulevat vuotuiset rahoitusosuudet suhteessa laitoksen riskiprofiiliin niiden tietojen perusteella, jotka laitos toimittaa – –, ja soveltamalla tässä jaksossa säädettyjä menetelmiä.

2. Kriisinratkaisuviranomaisen on vahvistettava 1 kohdassa tarkoitettu vuotuinen rahoitusosuus kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyn vuotuisen tavoitetason perusteella ottaen huomioon tavoitetason, joka on saavutettava viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2024 direktiivin [2014/59] 102 artiklan 1 kohdan mukaisesti, ja käyttäen vahvistamisen perustana neljännesvuosittain laskettua kaikkien kyseisen viranomaisen alueella toimiluvan saaneiden laitosten suojattujen talletusten keskimäärää edellisenä vuonna.”

10 Delegoidun asetuksen 5 artiklassa vahvistetaan vuotuisen perusrahoitusosuuden riskikorjausta koskevat periaatteet.

11 Delegoidun asetuksen 6 artiklassa määritellään riskipilarit ja -indikaattorit, joiden suhteellinen paino vahvistetaan saman delegoidun asetuksen 7 artiklassa.

12 Delegoidun asetuksen 9 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Kriisinratkaisuviranomaisen on vahvistettava kullekin laitokselle ylimääräisen riskikorjauksen kerroin yhdistämällä 6 artiklassa tarkoitetut riski-indikaattorit liitteessä I vahvistettujen menettelyjen ja kaavan mukaisesti.

2. Kriisinratkaisuviranomaisen on vahvistettava kunkin laitoksen vuotuinen rahoitusosuus jokaiseksi rahoitusosuuskaudeksi kertomalla vuotuinen perusrahoitusosuus ylimääräisen riskikorjauksen kertoimella liitteessä I vahvistettujen menettelyjen ja kaavan mukaisesti, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 10 artiklan soveltamista.

3. Riskikorjauksen kertoimen on oltava 0,8:n ja 1,5:n välillä.”

13 Saman delegoidun asetuksen 13 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava jokaiselle 2 artiklassa tarkoitetulle laitokselle kyseisen laitoksen vuotuisen rahoitusosuuden vahvistamista koskevasta päätöksestään viimeistään kunkin vuoden toukokuun 1 päivänä.”

14 Kyseisen delegoidun asetuksen liitteen I otsikkona on ”Laitosten vuotuisten rahoitusosuuksien laskentamenettely”, ja siinä esitetään yksityiskohtaisesti vaiheet, joita kriisinratkaisuneuvoston on noudatettava yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavia ennakollisia vakausmaksuja laskettaessa.

Asian tausta

15 Kriisinratkaisuneuvosto päätti riidanalaisella päätöksellä yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen suuruudesta ja myös Saksaan sijoittautuneen luottolaitoksen Landesbank Baden-Württembergin vakausmaksun suuruudesta.

16 Bundesanstalt für Finanzmarktstabilisierung (liittovaltion rahoitusmarkkinoiden vakaudesta huolehtiva virasto, Saksa) ilmoitti 21.4.2017 päivätyllä ja Landesbank Baden-Württembergin 24.4.2017 vastaanottamalla perintäilmoituksella Landesbank Baden-Württembergille, että kriisinratkaisuneuvosto oli vuoden 2017 osalta vahvistanut tämän yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavan ennakollisen vakausmaksun, ja ilmoitti sille määrän, joka olisi maksettava Restrukturierungsfondsille (uudelleenjärjestelyrahasto, Saksa). Tähän perintäilmoitukseen oli liitetty kaksi asiakirjaa eli riidanalaisen päätöksen saksankielinen versio ilman kyseisessä päätöksessä mainittua liitettä ja asiakirja, jonka otsikko oli ”Laskelman yksityiskohdat (riskikorjattu): Yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavat ennakolliset vakausmaksut” (jäljempänä yhdenmukaistettu liite).

Unionin yleisessä tuomioistuimessa nostettu kanne ja valituksenalainen tuomio

17 Landesbank Baden-Württemberg nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 30.6.2017 toimittamallaan kannekirjelmällä riidanalaisen päätöksen kumoamista koskevan kanteen.

18 Kanteensa tueksi se esitti kuusi kanneperustetta. Nämä perusteet koskivat ensinnäkin SEUT 296 artiklan ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 41 artiklan rikkomista sillä perusteella, että riidanalaisen päätöksen perustelut ovat puutteelliset, toiseksi perusoikeuskirjan 41 artiklan rikkomista sillä perusteella, että Landesbank Baden-Württembergia ei ollut kuultu, kolmanneksi perusoikeuskirjan 47 artiklan rikkomista sillä perusteella, että tämä päätös on luonteeltaan sellainen, ettei sen oikeellisuutta voida tarkistaa, neljänneksi useiden johdetun oikeuden säännösten sekä perusoikeuskirjan 16 ja 20 artiklan rikkomista laitosten suojajärjestelmään kuulumista koskevan indikaattorin osalta sovelletun kertoimen soveltamisen perusteella, viidenneksi perusoikeuskirjan 16 artiklan rikkomista ja suhteellisuusperiaatteen loukkaamista riskiprofiiliin perustuvan mukautuskertoimen soveltamisen perusteella ja kuudenneksi delegoidun asetuksen 2015/63 4–7 ja 9 artiklan ja tämän delegoidun asetuksen liitteen I lainvastaisuutta.

19 Komissio hyväksyttiin 13.11.2017 annetulla päätöksellä väliintulijaksi tukemaan kriisinratkaisuneuvoston vaatimuksia.

20 Unionin yleinen tuomioistuin kehotti prosessinjohtotoimena ja kolmella asian selvittämistoimia koskevalla määräyksellä kriisinratkaisuneuvostoa toimittamaan useita tietoja ja useita asiakirjoja, muun muassa täydellisen jäljennöksen riidanalaisen päätöksen alkuperäiskappaleesta liitteineen.

21 Unionin yleinen tuomioistuin kumosi valituksenalaisella tuomiolla riidanalaisen päätöksen Landesbank Baden-Württembergia koskevilta osin ja totesi, että päätöksen vaikutukset pidetään voimassa kuuden kuukauden ajan siitä, kun tuomio on saanut lainvoiman.

22 Aluksi unionin yleinen tuomioistuin tutki viran puolesta riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamatta jättämistä koskevan perusteen.

23 Se totesi valituksenalaisen tuomion 46 ja 47 kohdassa, että vaikka kriisinratkaisuneuvosto oli esittänyt jäljennöksen riidanalaisen päätöksen tekstin allekirjoitetusta versiosta ja jäljennöksen niin ikään allekirjoitetusta aineistoa koskevasta saateasiakirjasta, se ei ollut esittänyt mitään näyttöä tämän päätöksen liitteen saattamisesta todistusvoimaiseksi ja että tämä liite on kyseisen päätöksen olennainen osa. Unionin yleinen tuomioistuin korosti erityisesti valituksenalaisen tuomion 51 kohdassa, ettei kriisinratkaisuneuvosto ollut osoittanut, että tämä liite olisi allekirjoitettu sähköisesti.

24 Valituksenalaisen tuomion 52 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi, että kriisinratkaisuneuvoston istunnossa esittämä väite, jonka mukaan kyseinen liite oli saateasiakirjan allekirjoitushetkellä ollut saatavilla asiakirjahallintojärjestelmässä nimeltä ”Advanced Records System” (jäljempänä ARES-järjestelmä), oli uusi ja jätettävä siten tutkimatta ja että kyseinen väite oli joka tapauksessa jäänyt näyttämättä toteen. Tämän tuomion 53 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin huomautti, että kriisinratkaisuneuvoston toimittamaan saateasiakirjaan ei sisälly mitään seikkaa, joka osoittaisi kyseisen väitteen todeksi tai jonka perusteella olisi mahdollista todeta erottamaton yhteys tämän asiakirjan ja ARES-järjestelmään tallennetun sellaisen asiakirjan välillä, joka vastaisi riidanalaisen päätöksen liitettä.

25 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi näin ollen valituksenalaisen tuomion 55 kohdassa, että riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamista koskeva vaatimus ei täyttynyt.

26 Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin piti hyvän oikeudenkäytön nimissä aiheellisena tutkia Landesbank Baden-Württembergin ensimmäisen, kolmannen ja kuudennen kanneperusteen ja hyväksyi nämä perusteet.

27 Unionin yleinen tuomioistuin tarkasteli ensin perusteluvelvollisuuden noudattamista ja tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden kunnioittamista.

28 Valituksenalaisen tuomion 95–98 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi, ettei riidanalainen päätös sisällä juuri mitään tietoja Landesbank Baden-Württembergin vuodelta 2017 suoritettavan ennakollisen vakausmaksun laskemisesta ja että vaikka yhdenmukaistetussa liitteessä täsmennetään muita laskelmaa koskevia seikkoja, se ei sisällä riittäviä tietoja, jotta tämän maksun oikeellisuus voitaisiin tarkistaa. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi erityisesti, että tämä asiakirja ei sisällä mitään tietoja tämän laskelman kohteena olevista muista pankeista, vaikka muun muassa delegoidun asetuksen 2015/63 4–7 ja 9 artiklan nojalla kyseisen maksun laskenta edellyttää yhtäältä sitä, että Landesbank Baden-Württembergin velkojen määrä suhteutetaan näiden muiden pankkien velkojen kokonaismäärään, ja toisaalta sen riskiprofiilin arviointia suhteessa kyseisten muiden pankkien riskiprofiileihin.

29 Unionin yleinen tuomioistuin täsmensi lisäksi valituksenalaisen tuomion 100 ja 102 kohdassa, että Landesbank Baden-Württembergin yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavan ennakollisen vakausmaksun laskennassa huomioon otettujen tietojen luottamuksellisuuden vuoksi sen laskentatapa oli väistämättä läpinäkymätön ja rajoitti mahdollisuutta riitauttaa riidanalainen päätös tehokkaasti. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin katsoi saman tuomion 109 kohdassa, että Landesbank Baden-Württemberg asetettiin sille esitettyjen perustelujen perusteella asemaan, jossa se ei voinut tietää, oliko tämän maksun määrä laskettu oikein tai oliko sen riitautettava tämä määrä unionin tuomioistuimissa.

30 Unionin yleinen tuomioistuin päätteli tästä valituksenalaisen tuomion 110 kohdassa, että kriisinratkaisuneuvosto oli laiminlyönyt perusteluvelvollisuutensa.

31 Toiseksi se toi esille valituksenalaisen tuomion 127 kohdassa, että unionin yleisellä tuomioistuimella oleva mahdollisuus pyytää kriisinratkaisuneuvostoa esittämään tietoja riidanalaisen päätöksen laillisuuden tutkimista varten ei nyt käsiteltävässä asiassa voi muuttaa toteamusta perusteluvelvollisuuden laiminlyönnistä tai taata Landesbank Baden-Württembergin oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan.

32 Unionin yleinen tuomioistuin otti kolmanneksi kantaa Landesbank Baden-Württembergin esittämään lainvastaisuusväitteeseen.

33 Tältä osin unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 129 kohdassa, että yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen laskentatavan läpinäkymättömyys johtui ainakin osaksi delegoidusta asetuksesta 2015/63. Tämän vuoksi se katsoi saman tuomion 141 kohdassa, että kyseisessä tuomiossa todettu perusteluvelvollisuuden laiminlyönti perustui, siltä osin kuin on kyse näitä maksuja koskevan laskutoimituksen siitä osasta, joka koskee mukauttamista riskiprofiilin perusteella, delegoidun asetuksen 2015/63 4–7 ja 9 artiklan ja tämän delegoidun asetuksen liitteen I lainvastaisuuteen.

Asianosaisten vaatimukset

34 Komissio vaatii asiassa C-584/20 P tekemällään valituksella, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion ja

– velvoittaa Landesbank Baden-Württembergin maksamaan muutoksenhakuasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

35 Kriisinratkaisuneuvosto vaatii asiassa C-621/20 P tekemällään valituksella, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion

– hylkää Landesbank Baden-Württembergin nostaman kanteen ja

– velvoittaa Landesbank Baden-Württembergin korvaamaan ensimmäisessä oikeusasteessa ja muutoksenhakuasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

36 Landesbank Baden-Württemberg vaatii, että unionin tuomioistuin

– hylkää valitukset ja

– velvoittaa komission ja kriisinratkaisuneuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Asian käsittely unionin tuomioistuimessa

37 Komissio ja kriisinratkaisuneuvosto pyysivät unionin tuomioistuimen kirjaamoon valitustensa yhteydessä toimittamillaan erillisillä asiakirjoilla, että esillä olevat asiat käsiteltäisiin unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 133–136 artiklassa, joita sovelletaan valituksen käsittelyyn työjärjestyksen 190 artiklan 1 kohdan nojalla, tarkoitetussa nopeutetussa menettelyssä.

38 Pyyntöjensä tueksi komissio ja kriisinratkaisuneuvosto vetosivat lähinnä siihen, että valituksenalaisella tuomiolla on merkittäviä seurauksia yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen vuosittaiseen laskelmaan, että tätä laskelmaa koskevia oikeussääntöjä on syytä selventää mahdollisimman nopeasti, jotta yhteinen kriisinratkaisurahasto saavuttaisi asemansa edellyttävän rahoitusvalmiuden, ja että tätä selvennystä odotettaessa on vaarana, että unionin tuomioistuimissa nostetaan suuri määrä kanteita.

39 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 133 artiklasta ilmenee, että kantajan tai vastaajan pyynnöstä unionin tuomioistuimen presidentti voi vastapuolta, esittelevää tuomaria ja julkisasiamiestä kuultuaan päättää, että asia käsitellään tämän työjärjestyksen määräyksistä poiketen nopeutetussa menettelyssä, jos asian laatu edellyttää sen käsittelemistä mahdollisimman nopeasti.

40 Unionin tuomioistuimen presidentti päätti 4.12. ja 8.12.2020 esittelevää tuomaria ja julkisasiamiestä kuultuaan hyväksyä komission ja kriisinratkaisuneuvoston pyynnöt.

41 Valituksenalaisessa tuomiossa kyseenalaistetaan kriisinratkaisuneuvoston menettelyt, joilla varmistetaan yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen vahvistamista koskevien päätösten todistusvoimaiseksi saattaminen ja perustelut sekä näiden maksujen laskentamenetelmän kannalta olennaisten seikkojen laillisuus. Tästä seuraa, että kriisinratkaisuneuvostolle on valituksenalaisen tuomion julistamisesta lähtien aiheutunut erittäin suurta epävarmuutta tässä tarkoituksessa sovellettavista menettelyistä ja laskentatavasta tilanteessa, jossa sen on delegoidun asetuksen 2015/63 13 artiklan 1 kohdan nojalla ilmoitettava jokaiselle asianomaiselle laitokselle kyseisen laitoksen yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavan vuotuisen rahoitusosuuden vahvistamista koskevasta päätöksestään viimeistään kunkin vuoden toukokuun 1 päivänä.

42 Kun otetaan huomioon yhteisen kriisinratkaisurahaston merkitys pankkiunionissa, tällaisen sen rahoitusedellytyksiä koskevan epävarmuuden jatkumisella voisi olla luonteeltaan systeeminen merkittävä kielteinen vaikutus pankkiunionin toimintaan ja siten euroalueen vakauteen. Tämä epävarmuus on näin ollen tärkeää poistaa mahdollisimman pian, jotta tämän rahoituksen varmistavien maksujen perimismenettelylle ei aiheudu esteitä (ks. analogisesti unionin tuomioistuimen presidentin määräys 4.10.2012, Pringle, C-370/12, ei julkaistu, EU:C:2012:620, 7 ja 8 kohta ja unionin tuomioistuimen presidentin määräys 12.6.2018, EKP v. Latvia, C-238/18, ei julkaistu, EU:C:2018:488, 17 kohta).

43 Unionin tuomioistuin päätti 12.2.2021 unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 54 artiklan 2 kohdan mukaisesti yhdistää esillä olevat asiat niiden käsittelyn suullista vaihetta ja tuomion antamista varten.

44 Unionin tuomioistuimen presidentin 25.2.2021 antamilla määräyksillä komissio v. Landesbank Baden-Württemberg ja SRB (C-584/20 P, ei julkaistu, EU:C:2021:150) ja SRB v. Landesbank Baden-Württemberg (C-621/20 P, ei julkaistu, EU:C:2021:151) Fédération bancaire française hyväksyttiin väliintulijaksi tukemaan Landesbank Baden-Württembergin vaatimuksia.

45 Unionin tuomioistuimen presidentin 12.3.2021 antamalla määräyksellä komissio ja SRB v. Landesbank Baden-Württemberg (C-584/20 P ja C-621/20 P, ei julkaistu, EU:C:2021:261) Espanjan kuningaskunta hyväksyttiin väliintulijaksi tukemaan komission ja kriisinratkaisuneuvoston vaatimuksia.

Valitukset

46 Komissio vetoaa asiassa C-584/20 P tekemänsä valituksen tueksi viiteen perusteeseen. Ensimmäisen valitusperusteen mukaan tosiseikat on otettu huomioon vääristyneellä tavalla ja kontradiktorista periaatetta ja puolustautumisoikeuksia on loukattu siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin on todennut, ettei riidanalaista päätöstä ole saatettu todistusvoimaiseksi. Toinen, kolmas, neljäs ja viides valitusperuste koskevat oikeudellista virhettä ja perustelujen puutteellisuutta siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin on hyväksynyt lainvastaisuusväitteen, kahta virhettä asetuksen N:o 806/2014 tulkinnassa sekä SEUT 296 artiklan mukaisen perusteluvelvollisuuden ulottuvuuden virheellistä laajentamista.

47 Asiassa C-621/20 P tekemänsä valituksen tueksi kriisinratkaisuneuvosto vetoaa kahteen perusteeseen, joista ensimmäinen koskee unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdan rikkomista, todisteiden ottamista huomioon vääristyneellä tavalla ja oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä koskevan oikeuden loukkaamista siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin on todennut, ettei riidanalaista päätöstä ole saatettu todistusvoimaiseksi, ja toinen SEUT 296 artiklan ja perusoikeuskirjan 47 artiklan rikkomista.

Asiassa C-584/20 P esitetyn ensimmäisen valitusperusteen toinen osa ja asiassa C-621/20 P esitetyn ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa

Asianosaisten lausumat

48 Asiassa C-584/20 P esittämänsä ensimmäisen valitusperusteen toisella osalla ja asiassa C-621/20 P esittämänsä ensimmäisen valitusperusteen kolmannella osalla, jotka on tutkittava aluksi, komissio ja kriisinratkaisuneuvosto, joita Espanjan kuningaskunta tukee, väittävät unionin yleisen tuomioistuimen loukanneen kontradiktorista periaatetta sekä kriisinratkaisuneuvoston puolustautumisoikeuksia ja oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin.

49 Ne katsovat, että kriisinratkaisuneuvostolla ei ole ollut tilaisuutta ottaa tehokkaasti kantaa unionin yleisen tuomioistuimen viran puolesta huomioon ottamaan perusteeseen, jonka mukaan riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamisesta ei ole esitetty riittäviä todisteita.

50 Kriisinratkaisuneuvoston mukaan asianosaisten oikeus tulla kuulluiksi edellyttää sitä, että ne voivat tutustua unionin yleisen tuomioistuimen viran puolesta huomioon ottamiin oikeusperusteisiin ja että ne voivat tosiasiallisesti keskustella niistä. Kriisinratkaisuneuvostolla olisi siis pitänyt olla mahdollisuus perehtyä unionin yleisessä tuomioistuimessa esille tulleisiin kysymyksiin asianmukaisella tavalla ja asianmukaisessa määräajassa voidakseen ottaa niihin tehokkaasti kantaa.

51 Kriisinratkaisuneuvosto korostaa, että riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamisesta ei ollut keskusteltu asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa ennen unionin yleisessä tuomioistuimessa pidettyä istuntoa, että unionin yleinen tuomioistuin ei ollut ilmoittanut, ainakaan tässä istunnossa, että kriisinratkaisuneuvoston esittämät todisteet olivat riittämättömiä, ja että se oli evännyt kriisinratkaisuneuvoston tässä yhteydessä esittämän pyynnön näytön hankkimiseksi. Koska yleensä oletetaan, että todistusvoimaiseksi saattamista koskevaa velvollisuutta on noudatettu, unionin yleinen tuomioistuin ei ole voinut tyytyä esittämään tosiseikkoja koskevia kysymyksiä, ja sen olisi pitänyt selvittää asiaa perusteellisemmin eikä tukeutua pelkkään todisteiden puuttumiseen.

52 Jos unionin yleinen tuomioistuin olisi antanut kriisinratkaisuneuvostolle mahdollisuuden syventää kysymystä riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamisesta, kriisinratkaisuneuvosto olisi osoittanut, että saateasiakirja, johon se vetoaa, oli ARES-järjestelmän automaattisesti tuottama, toimittanut kuvakaappauksen, joka osoittaa tämän järjestelmän sisällön allekirjoitushetkellä, ja osoittanut kyseisen järjestelmän olevan suljettu ja turvallinen.

53 Landesbank Baden-Württembergin mukaan tämä väite ei ole perusteltu.

54 Se väittää, että prosessinjohtotoimi ja asian selvittämistoimet ensimmäisessä oikeusasteessa kohdistuivat riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamiseen, koska kehotus toimittaa tämän päätöksen alkuperäiskappale liitteineen liittyy kyseisen päätöksen todistusvoimaiseksi saatettuun versioon. Kriisinratkaisuneuvoston, joka oli toimittanut saateasiakirjan vastauksena näihin toimiin, olisi pitänyt osoittaa – unionin yleisessä tuomioistuimessa pidettyä istuntoa odottamatta – tämän asiakirjan ja ARES-järjestelmän välinen yhteys.

55 Sen mukaan tässä tilanteessa unionin yleisellä tuomioistuimella ei ollut velvollisuutta kiinnittää kriisinratkaisuneuvoston huomiota kysymykseen riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamisesta. Unionin yleinen tuomioistuin päätti perustellusti olla sisällyttämättä suullista käsittelyä varten laadittuun kertomukseen Landesbank Baden-Württembergin tästä kysymyksestä esittämää väitettä, joka ilmenee sen 6.11.2019 antamista huomautuksista kriisinratkaisuneuvoston kyseisiin toimiin antamiin vastauksiin, koska tämä väite ei ollut sen perustelujen keskeinen tekijä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

56 Oikeus oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin on unionin oikeuden perusperiaate (ks. vastaavasti tuomio 26.11.2013, Groupe Gascogne v. komissio, C-58/12 P, EU:C:2013:770, 32 kohta ja tuomio 26.11.2013, Gascogne Sack Deutschland v. komissio, C-40/12 P, EU:C:2013:768, 28 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), joka on nykyään vahvistettu perusoikeuskirjan 47 artiklassa.

57 Kyseisen oikeuden vaatimusten täyttämiseksi unionin tuomioistuinten on huolehdittava siitä, että niissä noudatetaan kontradiktorista periaatetta ja että ne itse noudattavat sitä; tätä periaatetta sovelletaan kaikkiin menettelyihin, jotka voivat johtaa unionin toimielimen päätökseen, joka vaikuttaa huomattavasti tietyn henkilön etuihin (tuomio 27.3.2014, SMHV v. National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 53 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

58 Tätä periaatetta on sovellettava kaikkiin unionin tuomioistuimissa vireille saatetun oikeudenkäynnin asianosaisiin niiden oikeudellisesta asemasta riippumatta. Myös unionin elimet, kuten kriisinratkaisuneuvosto, voivat siis vedota siihen silloin, kun ne ovat tällaisen oikeudenkäynnin asianosaisia (ks. vastaavasti tuomio 2.12.2009, komissio v. Irlanti ym., C-89/08 P, EU:C:2009:742, 53 kohta).

59 Kontradiktorinen periaate ei tarkoita ainoastaan oikeudenkäynnin kunkin asianosaisen oikeutta tutustua asiakirjoihin sekä huomautuksiin, jotka vastapuoli on toimittanut tuomioistuimelle, ja keskustella niistä. Se tarkoittaa myös asianosaisten oikeutta tutustua seikkoihin, jotka tuomioistuin on ottanut huomioon omasta aloitteestaan ja joihin se aikoo perustaa ratkaisunsa, sekä keskustella niistä. Oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä koskevaan oikeuteen liittyvien vaatimusten täyttämiseksi asianosaisten on nimittäin saatava tieto sellaisista tosiseikoista ja oikeudellisista seikoista, jotka ovat oikeudenkäyntimenettelyn tuloksen kannalta ratkaisevia, ja niillä on oltava tilaisuus keskustella näistä kontradiktorisesti (tuomio 27.3.2014, SMHV v. National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

60 Kontradiktorisen periaatteen tosiasiallisen noudattamisen varmistamiseksi asianosaisille esitetty kehotus esittää ensin huomautuksensa perusteesta, jonka unionin tuomioistuimet aikovat ottaa viran puolesta huomioon, on osoitettava niille siten, että ne voivat ottaa tähän perusteeseen asianmukaisesti ja tehokkaasti kantaa ja tarvittaessa myös esittää tälle tuomioistuimelle tarvittavat todisteet, jotta se voi ratkaista kyseisen perusteen kaikista siihen vaikuttavista seikoista tietoisena (ks. vastaavasti tuomio 2.12.2009, komissio v. Irlanti ym., C-89/08 P, EU:C:2009:742, 57 kohta ja tuomio 27.3.2014, SMHV v. National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 55–59 kohta).

61 Nyt käsiteltävässä tapauksessa valituksenalaisen tuomion 35 ja 36 kohdasta ilmenee, että unionin yleinen tuomioistuin on ottanut riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamatta jättämistä koskevan perusteen viran puolesta huomioon.

62 Tämän vuoksi unionin yleisen tuomioistuimen asiana oli ilmoittaa asianosaisille, että se aikoi perustaa ratkaisunsa kyseiseen perusteeseen, ja näin ollen kehottaa niitä esittämään asianmukaisiksi katsomansa perustelut, jotta se voi ratkaista kyseisen perusteen.

63 Unionin yleisen tuomioistuimen prosessinjohtotoimesta ja kolmesta asian selvittämistoimesta ilmenee, että nämä toimet eivät käsittäneet kysymyksiä, jotka liittyisivät suoraan kriisinratkaisuneuvoston noudattamaan menettelyyn riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamisen varmistamiseksi, ja että niissä ei ilmoitettu mitenkään kriisinratkaisuneuvostolle, että unionin yleinen tuomioistuin aikoi ottaa viran puolesta huomioon perusteen, joka koskee tämän päätöksen ja sen liitteen mahdollista todistusvoimaiseksi saattamatta jättämistä.

64 Vaikka näillä toimilla oli kyllä tarkoitus, kuten Landesbank Baden-Württemberg tuo esille, hankkia tietoja ja asiakirjoja, jotka liittyvät riidanalaisen päätöksen tekemiseen johtaneeseen menettelyyn, kriisinratkaisuneuvoston ei voida kohtuudella odottaa päättelevän näistä samoista toimista, että sitä nimenomaan kehotettiin ilmaisemaan kantansa tämän päätöksen todistusvoimaiseksi saattamisen edellytyksistä.

65 Koska kriisinratkaisuneuvostoa ei ole kehotettu lausumaan riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamatta jättämistä koskevasta perusteesta ennen unionin yleisessä tuomioistuimessa pidettyä istuntoa, on näin ollen selvitettävä, onko unionin yleinen tuomioistuin antanut sille tässä istunnossa tilaisuuden ottaa asianmukaisesti ja tehokkaasti kantaa tähän perusteeseen.

66 Tässä yhteydessä on korostettava, että koska unionin elimen toimien todistusvoimaiseksi saattaminen riippuu tämän elimen tässä tarkoituksessa käyttöön ottamien erityisten sisäisten menettelyjen soveltamisesta, riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamatta jättämistä koskevaa perustetta on välttämättä arvioitava kriisinratkaisuneuvoston sisäisistä menettelyistään ja niiden soveltamisesta tässä tapauksessa esittämien todisteiden perusteella.

67 Tästä seuraa, että kontradiktorisen periaatteen noudattamisen varmistamiseksi kriisinratkaisuneuvostoa oli kehotettava esittämään tätä perustetta koskevia perusteluja olosuhteissa, joissa se voi hankkia riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamiseen liittyviä todisteita ja esittää ne unionin yleiselle tuomioistuimelle. Kun otetaan huomioon tämän tuomion 64 kohdassa mainitut seikat, kriisinratkaisuneuvoston ei voitu kohtuudella odottaa esittävän tällaisia todisteita unionin yleisessä tuomioistuimessa pidetyssä istunnossa.

68 Valituksenalaisesta tuomiosta tai unionin yleisessä tuomioistuimessa pidetyn istunnon pöytäkirjasta taikka sen tallenteesta ei myöskään ilmene, että unionin yleinen tuomioistuin olisi selvästi ilmoittanut tässä istunnossa kriisinratkaisuneuvostolle, että se aikoo ottaa viran puolesta huomioon riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamatta jättämistä koskevan perusteen tai että kriisinratkaisuneuvoston oli otettava tähän perusteeseen kantaa kyseisessä istunnossa.

69 Unionin yleinen tuomioistuin on päinvastoin katsonut, että kriisinratkaisuneuvostolla ei ollut ensimmäisessä oikeusasteessa pidetyssä istunnossa oikeutta esittää perusteluja tai todisteita riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamisesta.

70 Vaikka on selvää, että kriisinratkaisuneuvosto ei ollut ottanut tähän kysymykseen kantaa vastineessa, vastauskirjelmässä tai huomautuksissaan unionin yleisen tuomioistuimen toteuttamiin asian selvittämistoimiin ja prosessinjohtotoimeen, unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 52 kohdassa, että kriisinratkaisuneuvoston istunnossa esittämä väite, joka koski riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamista, oli jätettävä tutkimatta, koska se oli uusi.

71 Lisäksi unionin yleisessä tuomioistuimessa pidetyn istunnon tallenteesta ilmenee, että mainittu tuomioistuin ei hyväksynyt kriisinratkaisuneuvoston pyyntöä esittää välittömästi lisätodisteita, joilla kriisinratkaisuneuvosto pyrki osoittamaan riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamisen.

72 Sitä, että kaksi unionin yleisen tuomioistuimen jäsentä esitti istunnossa useita kysymyksiä riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamisesta, ei näin ollen voida pitää riittävänä, jotta unionin yleisen tuomioistuimen voitaisiin katsoa täyttäneen tämän tuomion 60 kohdassa todetut kontradiktorisen periaatteen mukaiset velvollisuutensa.

73 Valituksenalaisen tuomion 52 ja 53 kohdasta ilmenee unionin yleisen tuomioistuimen katsoneen, että vaatimus riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamisesta ei ollut täyttynyt, ja tukeutuneen ensisijaisesti siihen, että kriisinratkaisuneuvoston väitteen, jonka mukaan ARES-järjestelmässä oli kriisinratkaisuneuvoston mainitseman saateasiakirjan allekirjoitushetkellä saatavilla tämän päätöksen liitteen sisältävä asiakirja, tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuivat, ja toissijaisesti siihen, että kriisinratkaisuneuvosto ei ollut esittänyt todisteita, jotka osoittaisivat tällaisen asiakirjan olleen saatavilla tai tämän asiakirjan ja saateasiakirjan välisen erottamattoman yhteyden.

74 Kriisinratkaisuneuvosto väittää, että jos unionin yleinen tuomioistuin olisi kehottanut sitä ottamaan kantaa riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamatta jättämistä koskevaan viran puolesta huomioon otettuun perusteeseen, se olisi esittänyt todisteita tämän saateasiakirjan tuottamisen olosuhteista sekä ARES-järjestelmän sisällöstä ja erityispiirteistä.

75 Tässä tilanteessa on katsottava, että jos unionin yleinen tuomioistuin olisi tosiasiallisesti tarjonnut kriisinratkaisuneuvostolle mahdollisuuden esittää todisteita riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamisesta, kriisinratkaisuneuvosto olisi voinut esittää joukon todisteita, joilla on ensi arviolta merkitystä tältä osin. Tämän vuoksi unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt, voidakseen ottaa kantaa tähän todistusvoimaiseksi saattamiseen, arvioida nämä todisteet, eikä se voinut siis tyytyä katsomaan, että väitteet ARES-järjestelmän asemasta kyseisessä todistusvoimaiseksi saattamisessa oli jätettävä tutkimatta tai ettei näiden väitteiden tueksi ollut esitetty näyttöä.

76 Se, että kriisinratkaisuneuvosto on ilmaissut kantansa riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamisesta unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämissään suullisissa lausumissa ja sen jälkeen vastauksena sen kahden jäsenen esittämiin kysymyksiin, ei voi tämän tuomion 66–71 kohdassa esitettyjen toteamusten valossa kyseenalaistaa tätä arviointia, varsinkaan kun kriisinratkaisuneuvosto ei vetoa siihen, että siltä olisi viety kokonaan mahdollisuus esittää perusteluita tästä todistusvoimaiseksi saattamisesta, vaan se vetoaa siihen, ettei sillä ole ollut mahdollisuutta esittää tältä osin todisteita ensimmäisessä oikeusasteessa.

77 Tämän vuoksi asiassa C-584/20 P esitetyn ensimmäisen valitusperusteen toinen osa ja asiassa C-621/20 P esitetyn ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa on hyväksyttävä, eikä näiden valitusperusteiden muihin osiin ole tarpeen ottaa kantaa.

78 Tämä johtopäätös ei kuitenkaan yksinään riitä aiheuttamaan valituksenalaisen tuomion kumoamista, koska mainitun tuomion 56, 141 ja 143 kohdasta ilmenee unionin yleisen tuomioistuimen tutkineen ylimääräisenä perusteluna Landesbank Baden-Württembergin ensimmäisen, kolmannen ja kuudennen kanneperusteen ja koska se on tämän tutkinnan päätteeksi hyväksynyt nämä perusteet.

Asiassa C-584/20 P esitetty viides valitusperuste ja asiassa C-621/20 P esitetty toinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

79 Asiassa C-584/20 P esittämällään viidennellä valitusperusteella ja asiassa C-621/20 P esittämällään toisella valitusperusteella komissio ja kriisinratkaisuneuvosto, joita Espanjan kuningaskunta tukee, väittävät, että valituksenalaisen tuomion perustelut ovat paitsi riittämättömät siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin on hyväksynyt yhtenä kokonaisuutena delegoidun asetuksen 2015/63 useita säännöksiä vastaan esitetyn väitteen täsmentämättä, miten kukin niistä vaikutti osaltaan yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen laskentatavan läpinäkymättömyyteen, myös ristiriitaiset, koska unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että näiden vakausmaksujen suorittamiseen velvolliset laitokset voivat tutkia tähän laskentatapaan liittyviä tiettyjä seikkoja, ja koska se hyväksyy kyseessä olevien tietojen luottamuksellisuuden siitä johtopäätöksiä tekemättä.

80 Valittajat katsovat myös, että unionin yleinen tuomioistuin on tässä tapauksessa jättänyt huomiotta SEUT 296 artiklaan perustuvan perusteluvelvollisuuden ulottuvuuden.

81 Niiden mukaan on ensinnäkin riittävää, että riidanalaisesta päätöksestä käy selvästi ilmi kriisinratkaisuneuvoston noudattama menettelytapa eli hyväksytyt kriteerit ja perusteet niiden asianomaiseen laitokseen soveltamiselle, eikä tämän laitoksen ole välttämättä kyettävä tarkistamaan täsmällisesti suoritetun laskelman oikeellisuutta muiden laitosten rahoitustietojen perusteella.

82 Kriisinratkaisuneuvosto korostaa tässä yhteydessä, että perusteluvelvollisuuden ulottuvuutta pitäisi rajoittaa, jotta voidaan ottaa huomioon SEUT 339 artiklassa tarkoitettu salassapitovelvollisuus, joka on niin ikään unionin oikeuden perusperiaate.

83 Alan kokonaisvelan laskemiseen ja asianomaisten laitosten riskiprofiilin vertailuun käytetyt kolmansien laitosten tiedot eivät ole ratkaisevia yksittäisen laitoksen yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavan ennakollisen vakausmaksun laskemiseksi. Kriisinratkaisuneuvosto katsoo myös, että jos näiden tietojen tarkastelu osoittautuisi tarpeelliseksi, ne olisi mahdollista ilmaista unionin tuomioistuimille.

84 Toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin toteaa, unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö tukee komission ja kriisinratkaisuneuvoston esittämää perusteluvelvollisuuden ulottuvuuden rajoittamista.

85 Yhteiselle kriisinratkaisurahastolle ominainen vakuuttamisen logiikka nimittäin poikkeaa valituksenalaisen tuomion 122 kohdassa mainittujen yhteisöjen tuomioistuimen tuomioiden taustalla olleissa asioissa kyseessä olleiden veronluonteisia maksuja koskevien aiempien menettelyjen logiikasta.

86 Lisäksi on yleisesti hyväksyttyä, että viranomaiset voivat ottaa huomioon harkintavaltaa konkreettisesti käyttäessään luottamuksellisia tietoja, joihin sillä, jolle päätös on osoitettu, ei ole pääsyä mutta jotka on tarvittaessa toimitettava toimivaltaisille tuomioistuimille. Unionin tuomioistuin on kilpailuoikeuden, julkisten hankintojen, virkamiesoikeuden ja polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden aloilla katsonut, että toimivaltaiset viranomaiset voivat tukeutua luottamuksellisiin tietoihin, joita ei ole ilmaistu.

87 Kriisinratkaisuneuvosto väittää myös, että delegoidussa asetuksessa 2015/63 säädetyllä laskentamenetelmällä taataan yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen laskennan avoimuuden asianmukainen taso.

88 Unionin lainsäätäjä on harkintavaltansa nojalla vahvistanut menetelmän, jolla pyritään määrittämään etukäteen kokonaismäärä, joka kriisinratkaisuneuvoston on perittävä ja jaettava oikeudenmukaisesti asianomaisten laitosten välillä, mikä edellyttää suhteellisen riskiposition määrittämistä tarkasti kunkin laitoksen osalta. Tämä menetelmä on kriisinratkaisuneuvoston mukaan erotettava ”ehdottoman yksilöllisestä” lähestymistavasta, joka on tavallisesti veronkannolle ominainen.

89 Kyseinen menetelmä jakautuu seitsemään erilliseen vaiheeseen. Neljä niistä perustuu kutakin laitosta koskeviin yksilöllisiin tietoihin sekä kriisinratkaisuneuvoston laatimiin ja toimittamiin yhteisiin tietoihin, joiden perusteella kukin laitos voi laskea uudelleen paitsi vuotuisen perusrahoitusosuutensa myös riskiprofiiliin perustuvan yksilöllisen mukautuskertoimensa ja siten yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavan vuotuisen ennakollisen vakausmaksunsa. Kolme näistä vaiheista perustuu kolmansia laitoksia koskeviin luottamuksellisiin tietoihin ja johtaa kaikkien asianomaisten laitosten osalta samalla tavoin käytettävien yhteisten tietojen laatimiseen.

90 Erityisesti siltä osin kuin kyse on laitoksen riskiprofiilista, yhteisten tietojen laskemiseen käytettyjä syöttötietoja kunkin laitoksen jakamiseksi eri riskiluokkiin ei ilmaista. Tämä riskiluokkaan jakaminen selitetään kuitenkin yhdenmukaistetussa liitteessä, jonka perusteella kukin laitos voi ymmärtää suhteellisen suoritustasonsa kunkin riski-indikaattorin osalta. Kriisinratkaisuneuvoston verkkosivuillaan julkaisemilla tiedoilla varmistetaan pääsy yhdistettyihin lisätietoihin, minkä lisäksi avoimuutta on entisestään lisätty vuotta 2017 seuranneiden vakausmaksukierrosten aikana.

91 Landesbank Baden-Württemberg, jota Fédération bancaire française tukee, esittää, että valituksenalaisen tuomion perustelut riittävät osoittamaan, että kriisinratkaisuneuvosto on rikkonut SEUT 296 artiklaa ja että valituksissa esitetyillä väitteillä ei voida kyseenalaistaa näitä perusteluja.

92 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee selvästi, että velvollisuudella kunnioittaa liikesalaisuuksia ei voida poistaa perusteluja koskevan vaatimuksen olennaista sisältöä. Vaatimusta liikesalaisuuksien suojasta ja perusteluvelvollisuutta ei ole tarpeen punnita keskenään, koska komissio olisi voinut määrittää jonkin toisen laskentatavan, jolla vältetään luottamuksellisten tietojen käyttäminen.

93 Argumentti, jonka mukaan muita laitoksia koskevat tiedot eivät ole ratkaisevia, on jätettävä tutkimatta, koska sitä ei ole esitetty ensimmäisessä oikeusasteessa ja se on joka tapauksessa perusteeton, sillä Landesbank Baden-Württembergin yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavan ennakollisen vakausmaksun määrä riippuu näistä tiedoista.

94 Analogiaa käsiteltävissä asioissa kyseessä olevien tilanteiden ja unionin tuomioistuimen kilpailuoikeuden, julkisten hankintojen, virkamiesoikeuden tai polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden kaltaisilla aloilla tarkastelemien tilanteiden välillä ei voida pitää merkityksellisenä. Riidanalaista päätöstä, jossa velvoitetaan suorittamaan erittäin merkittävä rahoitusosuus, ei nimittäin voida verrata valittajien mainitsemissa unionin tuomioistuimen tuomioissa kyseessä olleisiin päätöksiin.

95 Unionin yleinen tuomioistuin on ollut oikeassa todetessaan, ettei riidanalaista päätöstä ollut perusteltu riittävästi, koska Landesbank Baden-Württemberg ei voinut sen perusteella tarkistaa yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavan ennakollisen vakausmaksunsa määrää. Valittajien tähän arviointiin kohdistamilla väitteillä kyseenalaistetaan tosiseikkoja koskevia toteamuksia, minkä vuoksi ne on jätettävä tutkimatta.

96 Tämän virheen korjaaminen asian käsittelyn kuluessa toimittamalla unionin tuomioistuimille luottamuksellisia tietoja ei myöskään ole ajateltavissa. Perustelut on toimitettava samaan aikaan kyseessä olevan päätöksen kanssa. Lisäksi on niin, että vaikka kriisinratkaisuneuvoston hallussa olleet luottamukselliset tiedot olisivat olleet unionin yleisen tuomioistuimen käytettävissä, tämä tuomioistuin ei olisi itse voinut tarkistaa tätä määrää, koska sillä ei ollut tähän tarvittavaa kriisinratkaisuneuvoston käytettävissä olevaa ohjelmistoa.

97 Siltä osin kuin kyse on erityisesti delegoidulla asetuksella 2015/63 vahvistetun laskentamenetelmän laillisuudesta, kriisinratkaisuneuvoston perustelut eivät täytä unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 169 artiklan 2 kohdan vaatimuksia, koska näissä perusteluissa ei täsmennetä, mitkä valituksenalaisen tuomion kohdat riitautetaan.

98 Tavoitetaso ja enimmäisosuus, joka tästä tavoitetasosta voidaan kunakin vuonna periä, eivät missään tapauksessa edellytä turvautumista riskiprofiilin arviointia koskevaan lähestymistapaan, kuten talletusten vakuusjärjestelmistä 16.4.2014 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2014/49/EU (EUVL 2014, L 173, s. 149) käyttöön otettuun talletusten vakuusjärjestelmään suoritettavien maksujen laskenta osoittaa.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

99 On syytä muistuttaa, että unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 141 ja 143 kohdassa paitsi sen, että kriisinratkaisuneuvosto oli laiminlyönyt perusteluvelvollisuutensa ja loukannut puolustautumisoikeuksia, myös delegoidun asetuksen 2015/63 4–7 ja 9 artiklan ja liitteen I lainvastaisuuden. Tämän vuoksi se hyväksyi Landesbank Baden-Württembergin ensimmäisen, kolmannen ja kuudennen kanneperusteen.

100 Valituksenalaisen tuomion 97, 103, 109 ja 110 kohdasta ilmenee unionin yleisen tuomioistuin katsoneen, että kriisinratkaisuneuvostolla oli SEUT 296 artiklan nojalla velvollisuus sisällyttää riidanalaisen päätöksen perusteluihin seikat, joiden perusteella Landesbank Baden-Württemberg voi tarkistaa yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavan ennakollisen vakausmaksunsa laskelman oikeellisuuden, ja että se ei ollut täyttänyt tätä velvollisuuttaan.

101 Asiassa C-584/20 P esitetyn viidennen valitusperusteen ja asiassa C-621/20 P esitetyn toisen valitusperusteen asiasisällön arvioimiseksi on ratkaistava, onko unionin yleinen tuomioistuin arvioinut asianmukaisesti kriisinratkaisuneuvostolle asetetun perusteluvelvollisuuden ulottuvuutta.

102 Aluksi on palautettava mieleen, että SEUT 296 artiklan toisen kohdan mukaan unionin toimielinten toimet on perusteltava ja että perusoikeuskirjan 41 artiklassa vahvistettu oikeus hyvään hallintoon käsittää unionin toimielinten, elinten ja laitosten velvollisuuden perustella päätöksensä.

103 Unionin toimielimen, elimen tai laitoksen päätöksen perusteluilla on erityisen suuri merkitys, koska niiden avulla asianomainen voi päättää kaikista asiaan vaikuttavista seikoista tietoisena, onko tästä päätöksestä syytä nostaa kanne, ja toimivaltainen tuomioistuin voi harjoittaa valvontaansa ja perustelujen esittäminen on siten yksi perusoikeuskirjan 47 artiklassa taatun tuomioistuinvalvonnan tehokkuuden edellytyksistä (ks. vastaavasti tuomio 9.11.2017, LS Customs Services, C-46/16, EU:C:2017:839, 40 kohta ja tuomio 24.11.2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 ja C-226/19, EU:C:2020:951, 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

104 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee niin ikään, että perusteluvelvollisuus määräytyy kyseisen toimen luonteen ja sen asiayhteyden mukaan, jossa se on annettu. Perusteluissa ei tältä osin tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, koska tutkittaessa sitä, ovatko perustelut riittäviä, on otettava huomioon niiden sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt sekä erityisesti se tarve, joka niillä, joille toimi on osoitettu, voi olla saada selvennystä tilanteeseen. Asianomaiselle vastainen toimi on näin ollen riittävästi perusteltu silloin, kun se on tehty asianomaiselle tutussa asiayhteydessä, jonka vuoksi hän pystyy ymmärtämään itseensä kohdistuvan toimenpiteen ulottuvuuden (ks. vastaavasti tuomio 28.3.2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, 122 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

105 Tässä yhteydessä on ensinnäkin korostettava, ettei unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä voida päätellä, että unionin toimielimen, elimen tai laitoksen jokaisen päätöksen, jossa yksityinen toimija velvoitetaan suorittamaan tietty rahasumma, on välttämättä sisällettävä kaikki seikat, joiden perusteella se, jolle päätös on osoitettu, voi tarkistaa tätä rahasummaa koskevan laskelman oikeellisuuden.

106 Unionin tuomioistuin on kylläkin katsonut, kuten unionin yleinen tuomioistuin toi esille valituksenalaisen tuomion 122 kohdassa, että veronluonteiseen maksuun liittyvän täytäntöönpanoperusteen perusteluissa on tarkasti ja yksityiskohtaisesti eriteltävä kaikki kyseiseen saatavaan liittyvät seikat ja että tällaisen päätöksen tuomioistuinvalvonta on mahdollinen ainoastaan tällaisen erittelyn avulla (ks. vastaavasti tuomio 13.6.1958, Meroni v. korkea viranomainen, 9/56, EU:C:1958:7, s. 30 ja 31 ja tuomio 16.12.1963, Macchiorlati Dalmas v. korkea viranomainen, 1/63, EU:C:1963:58, s. 636).

107 Riidanalaisella päätöksellä määritettyjä yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavia ennakollisia vakausmaksuja ei kuitenkaan voida, toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin toteaa valituksenalaisen tuomion 122 kohdassa, rinnastaa edellisessä kohdassa mainituissa yhteisöjen tuomioistuimen tuomioissa kyseessä olleisiin saataviin.

108 Vaikka nämä saatavat liittyvät samalla veronluonteiseen maksuun ja viivästyskorkoihin, joiden määriä ja laskentatapoja ei voida määrittää ilman tarkkaa ja yksityiskohtaista erittelyä, riidanalaisessa päätöksessä pelkästään vahvistetaan kunkin asianomaisen laitoksen yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavat ennakolliset vakausmaksut delegoidussa asetuksessa 2015/63 yksityiskohtaisesti säädettyjen laskentasääntöjen perusteella.

109 Toiseksi unionin toimielimillä, elimillä ja laitoksilla on lähtökohtaisesti unionin yleisen oikeusperiaatteen muodostavan liikesalaisuuksien suojaa koskevan periaatteen nojalla (ks. vastaavasti tuomio 14.2.2008, Varec, C-450/06, EU:C:2008:91, 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), joka on konkreettisesti vahvistettu muun muassa SEUT

339 artiklassa, velvollisuus olla ilmaisematta yksityisen toimijan kilpailijoille tämän toimittamia luottamuksellisia tietoja (ks. vastaavasti tuomio 1.7.2008, Chronopost ja La Poste v. UFEX ym., C-341/06 P ja C-342/06 P, EU:C:2008:375, 109 kohta).

110 Varmistaakseen näiden velvollisuuksien noudattamisen unionin tuomioistuin on katsonut useilla unionin oikeuden aloilla, että yksityisten toimijoiden suhteellisen aseman arviointiin perustuvan, yksityiselle vastaisen toimen perusteluja voidaan jossain määrin rajoittaa liikesalaisuuden piiriin kuuluvien näitä toimijoita koskevien tietojen suojaamiseksi.

111 Erityisesti komission päätös, jossa todetaan, ettei kantelijan ilmoittama toimenpide ole valtiontuki, voi olla liikesalaisuuksien kunnioittamista koskevan velvollisuuden kannalta riittävän perusteltu sisältämättä kaikkia lukuja, joihin tämän toimielimen päättely perustuu (ks. vastaavasti tuomio 1.7.2008, Chronopost ja La Poste v. UFEX ym., C-341/06 P ja C-342/06 P, EU:C:2008:375, 108–111 kohta). Näin ollen tällaisen päätöksen ei-luottamuksellinen versio, jos siitä käy selkeästi ja yksiselitteisesti ilmi kyseisen toimielimen päättely ja sen noudattama menettelytapa ja jos niille, joita toimenpide koskee, selviävät näin sen syyt ja unionin yleinen tuomioistuin voi tutkia sen laillisuuden, riittää täyttämään tälle samalle toimielimelle asetetun perusteluvelvollisuuden (ks. vastaavasti tuomio 21.12.2016, Club Hotel Loutraki ym. v. komissio, C-131/15 P, EU:C:2016:989, 55 kohta).

112 Vastaavasti velvollisuus perustella päätös, jolla hylätään tarjoajan julkista hankintaa koskevassa sopimuksentekomenettelyssä tekemä tarjous, ei merkitse sitä, että tällä tarjoajalla pitäisi olla käytettävissään täydelliset tiedot hankintaviranomaisen hyväksymän tarjouksen ominaisuuksista (ks. vastaavasti tuomio 4.10.2012, Evropaïki Dynamiki v. komissio, C-629/11 P, ei julkaistu, EU:C:2012:617, 21 ja 22 kohta), sillä oikeutta tutustua tällaisiin tietoihin on rajoitettava muun muassa tämän viranomaisen ja tällaiseen menettelyyn osallistuvien taloudellisten toimijoiden välisen luottamussuhteen säilyttämiseksi (ks. analogisesti tuomio 14.2.2008, Varec, C-450/06, EU:C:2008:91, 36 kohta).

113 Yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen –joilla pyritään direktiivin 2014/59 johdanto-osan 105–107 perustelukappaleen ja asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 41 perustelukappaleen mukaan takaamaan vakuuttamisen logiikan mukaisesti, että rahoitusala tuottaa riittävät rahoitusvarat yhteiselle kriisinratkaisumekanismille, jotta se voi täyttää tehtävänsä, ja samalla tarjoamaan asianomaisille laitoksille kannustimia toimia pienemmällä riskillä –erityisluonteen vuoksi näiden vakausmaksujen laskenta ei perustu verokannan soveltamiseen laskentaperustaan vaan, kuten julkisasiamies toteaa ratkaisuehdotuksensa 143 kohdassa, direktiivin 2014/59 102 ja 103 artiklan ja asetuksen N:o 806/2014 69 ja 70 artiklan mukaisesti määritettävään tavoitetasoon, joka vuoden 2023 loppuun mennessä perittyjen vakausmaksujen yhteenlasketun summan on saavutettava, ja sen jälkeen määritettävään vuotuiseen tavoitetasoon, joka on jaettava yhteiseen kriisinratkaisumekanismiin osallistuvien jäsenvaltioiden alueella toimiluvan saaneiden laitosten välillä.

114 Koska kokonaistavoitetasoksi on määritetty 1 prosentti kaikkien näiden laitosten suojattujen talletusten määrästä ja koska kunkin laitoksen vuotuinen perusrahoitusosuus on sama kuin sen velkojen määrä (poislukien omat varat), josta on vähennetty suojatut talletukset, suhteessa kaikkien näiden jäsenvaltioiden alueella toimiluvan saaneiden kaikkien laitosten velkojen kokonaismäärään (poislukien omat varat), josta on vähennetty suojatut talletukset, yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen laskentamenetelmän itse periaate, sellaisena kuin se ilmenee direktiivistä 2014/59 ja asetuksesta N:o 806/2014, joiden

pätevyyttä Landesbank Baden-Württemberg ei ole riitauttanut, merkitsee sitä, että kriisinratkaisuneuvosto käyttää liikesalaisuuden piiriin kuuluvia tietoja, joita ei voida toistaa riidanalaisen päätöksen perusteluissa.

115 Tältä osin on hylättävä Landesbank Baden-Württembergin väite, jonka mukaan asiassa ei ole tarpeen punnita perusteluvelvollisuutta yhdessä tämän tuomion 109 kohdassa tarkoitetun liikesalaisuuksien suojaa koskevan yleisen periaatteen kanssa, koska unionin lainsäätäjä olisi voinut ottaa käyttöön yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen laskentaa koskevan vaihtoehtoisen menetelmän, joka ei edellyttäisi luottamuksellisten tietojen käyttämistä.

116 Se, että unionin lainsäätäjä olisi aikaisemmassa vaiheessa voinut ottaa käyttöön vaihtoehtoisen laskentamenetelmän, ei voi vaikuttaa perusteluvelvollisuuden ulottuvuuden määrittämiseen suhteessa liikesalaisuuksien suojaa koskevaan periaatteeseen sovellettaessa menetelmää, joka perustuu osin luottamuksellisten tietojen käyttämiseen. Koska unionin lainsäätäjä on pätevästi valinnut tällaisen menetelmän, se edellyttää välttämättä tämän velvollisuuden ja tämän periaatteen punnintaa.

117 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin lainsäätäjällä on laaja harkintavalta, kun se toimii alalla, jolla siltä edellytetään poliittisten, taloudellisten ja sosiaalisten valintojen tekemistä ja jolla sen on suoritettava monitahoisia arviointeja (tuomio 17.10.2013, Billerud Karlsborg ja Billerud Skärblacka, C-203/12, EU:C:2013:664, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

118 Jos katsottaisiin unionin yleisen tuomioistuimen tavoin, että Landesbank Baden-Württembergin on välttämättä voitava riidanalaisen päätöksen perusteella tarkistaa yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavan ennakollisen vakausmaksunsa laskelman oikeellisuus, tämä merkitsisi välttämättä sitä, että unionin lainsäätäjää kiellettäisiin vahvistamasta tälle maksulle sellaisia tietoja käsittävää laskentatapaa, joiden luottamuksellisuutta unionin oikeudessa suojataan, ja sitä, että laajaa harkintavaltaa, joka unionin lainsäätäjällä on tässä tarkoituksessa oltava, rajoitettaisiin liiallisesti, kun sitä muun muassa estettäisiin valitsemasta menetelmää, jolla varmistetaan yhteisen kriisinratkaisurahaston rahoituksen mukauttaminen dynaamisesti rahoitusalan kehitykseen ottamalla erityisesti huomioon kunkin yhteiseen kriisinratkaisurahastoon osallistuvan jäsenvaltion alueella toimiluvan saaneen laitoksen rahoitustilanne muihin laitoksiin verrattuna.

119 On myös syytä korostaa, että direktiivillä 2014/49 käyttöön otettu talletusten vakuusjärjestelmä, johon Landesbank Baden-Württemberg viittaa osoittaakseen yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen vaihtoehtoisen laskentamenetelmän mahdolliseksi, perustuu myös, kuten julkisasiamies tuo esille ratkaisuehdotuksensa 160 kohdassa, maksuihin, jotka lasketaan käyttämällä asianomaisten laitosten liikesalaisuuden piiriin kuuluvia tietoja.

120 Kolmanneksi, vaikka edellä esitetystä seuraa, että kriisinratkaisuneuvostolle asetettua perusteluvelvollisuutta on yhteisen kriisinratkaisurahaston rahoitusjärjestelmän ja unionin lainsäätäjän vahvistaman laskentatavan logiikan vuoksi punnittava yhdessä asianomaisten laitosten liikesalaisuuksien kunnioittamista koskevan kriisinratkaisuneuvoston velvollisuuden kanssa, tätä viimeksi mainittua velvollisuutta ei kuitenkaan voida tulkita niin laajasti, että sillä poistettaisiin perusteluvelvollisuuden olennainen sisältö (ks. vastaavasti tuomio 21.12.2016, Club Hotel Loutraki ym. v. komissio, C-131/15 P, EU:C:2016:989, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

121 Punnittaessa perusteluvelvollisuutta yhdessä liikesalaisuuksien suojaa koskevan periaatteen kanssa ei kuitenkaan voida katsoa, että se, että päätös, jolla yksityinen toimija velvoitetaan maksamaan rahasumma, perustellaan ilmoittamatta tälle kaikkia seikkoja, joiden perusteella tätä rahasummaa koskeva laskelma voidaan tarkistaa täsmällisesti, merkitsisi kaikissa tapauksissa välttämättä perusteluvelvollisuuden olennaiseen sisältöön puuttumista.

122 Nyt käsiteltävässä tapauksessa perusteluvelvollisuutta on katsottava noudatetun, kun niillä, joille yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen vahvistamista koskeva päätös on osoitettu, on – vaikka niille ei toimiteta liikesalaisuuden piiriin kuuluvia tietoja – käytettävissään kriisinratkaisuneuvoston käyttämä laskentamenetelmä ja riittävät tiedot voidakseen ymmärtää, miten niiden yksilöllinen tilanne on otettu huomioon niiden yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavan ennakollisen vakausmaksun laskennassa suhteessa kaikkien muiden asianomaisten laitosten tilanteeseen.

123 Tällaisessa tapauksessa ne, joille päätös on osoitettu, voivat nimittäin tarkistaa, onko niiden ennakollinen vakausmaksu yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vahvistettu mielivaltaisesti ottamatta huomioon niiden todellista taloudellista tilannetta tai käyttämällä muuta rahoitusalaa koskevia tietoja, jotka eivät ole luotettavia. Ne, joille päätös on osoitettu, voivat näin ollen ymmärtää yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujensa vahvistamista koskevan päätöksen syyt ja arvioida, onko tästä päätöksestä tarkoituksenmukaista nostaa kanne, minkä vuoksi olisi ylimitoitettua vaatia kriisinratkaisuneuvostoa ilmoittamaan jokainen luku, johon kunkin asianomaisen laitoksen vakausmaksun laskelma perustuu (ks. analogisesti tuomio 1.7.2008, Chronopost ja La Poste v. UFEX ym., C-341/06 P ja C-342/06 P, EU:C:2008:375, 108 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

124 Unionin yleinen tuomioistuin on näin ollen tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 97, 103 ja 109 kohdassa, että kriisinratkaisuneuvostolla oli SEUT 296 artiklan nojalla velvollisuus sisällyttää riidanalaisen päätöksen perusteluihin seikat, joiden perusteella Landesbank Baden-Württemberg voi tarkistaa yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavaa ennakollista vakausmaksuaan koskevan laskelman oikeellisuuden, ilman että tiettyjen näiden seikkojen luottamuksellisuus voisi olla esteenä tälle velvollisuudelle.

125 Unionin yleinen tuomioistuin ei siis voinut pätevästi antaa perusteluvelvollisuudelle tällaista ulottuvuutta ja todeta valituksenalaisen tuomion 110 kohdassa, että kriisinratkaisuneuvosto oli laiminlyönyt tämän velvollisuuden.

126 Valituksenalaisen tuomion 129–140 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin tarkasteli Landesbank Baden-Württembergin kuudennen kanneperusteen yhteydessä esittämää lainvastaisuusväitettä, joka kohdistuu delegoidun asetuksen 2015/63 useisiin säännöksiin ja liitteeseen I, ja hyväksyi sitten tämän kanneperusteen saman tuomion 141 kohdassa.

127 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi näin, että komission delegoidun asetuksen 2015/63 4–7 ja 9 artiklassa ja liitteessä I määrittelemä laskentamenetelmä on läpinäkymätön ainakin siltä osin kuin kyse on yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen mukauttamisesta asianomaisten laitosten riskiprofiilin perusteella ja että tämä läpinäkymättömyys esti kriisinratkaisuneuvostoa noudattamasta SEUT 296 artiklaan perustuvaa perusteluvelvollisuuttaan.

128 Tältä osin on ensinnäkin todettava, että kriisinratkaisurahaston käyttämä täsmällinen laskentamenetelmä yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen suuruuden määrittämiseksi määritellään delegoidussa asetuksessa 2015/63. Erityisesti tämän delegoidun asetuksen liitteessä I esitetään yksityiskohtaisesti tämän laskentamenetelmän eri vaiheet ja ilmoitetaan matemaattiset kaavat, joita kriisinratkaisuneuvoston on sovellettava.

129 Kyseinen delegoitu asetus on siten olennainen osa riidanalaisen päätöksen asiayhteyttä, joka on tämän tuomion 104 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti otettava huomioon sen perusteluja arvioitaessa, koska sillä varmistetaan, että ne, joille tämä päätös on osoitettu, ovat täysin tietoisia kriisinratkaisuneuvoston käyttämästä menetelmästä.

130 Toiseksi, siltä osin kuin kyse on erityisesti direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 ja 7 kohdassa sekä asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohdassa edellytetystä yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen mukauttamisesta riskiprofiilin perusteella, periaatteet, joita kriisinratkaisuneuvoston on sovellettava, todetaan delegoidun asetuksen 2015/63 6–9 artiklassa ja pannaan konkreettisemmin täytäntöön tämän delegoidun asetuksen liitteessä I.

131 Yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavan ennakollisen vakausmaksun mukauttaminen laitoksen riskiprofiiliin perustuu vertailuun, joka koskee tämän laitoksen ja muiden kyseessä olevien laitosten riskialttiutta asian kannalta merkityksellisten riskitekijöiden osalta.

132 Kyseisen delegoidun asetuksen liitteessä I tarkoitetuista yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen laskentamenetelmän toisesta, kolmannesta ja neljännestä vaiheesta seuraa, että tämä mukauttaminen tehdään ennen kaikkea jakamalla useimpien riskitekijöiden osalta kukin kyseessä oleva laitos tiettyyn nippuun, johon sijoitetaan kyseessä olevaa riskitekijää koskevan alustavan indikaattorin arvojen perusteella joukko samankaltaisina pidettyjä laitoksia, ja soveltamalla samaan nippuun kuuluviin laitoksiin uudelleen skaalatun indikaattorin yhteistä arvoa.

133 Tämän jälkeen delegoidun asetuksen 2015/63 liitteessä I tarkoitetussa yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen laskelman viidennessä vaiheessa tietylle laitokselle kunkin riski-indikaattorin osalta näin määritetyt arvot yhdistetään yhdistelmäindikaattoriin, jossa otetaan huomion eri riskipilarien paino.

134 Laskelman kuudennessa vaiheessa määritetään vielä riskikorjauksen kerroin skaalaamalla uudelleen yhdistelmäindikaattori, jonka on oltava 0,8:n ja 1,5:n välillä.

135 Näin ollen kriisinratkaisuneuvosto ei todella voi toimittaa laitokselle tietoja, joiden perusteella tämä voisi tarkistaa täysin yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavan ennakollisen vakausmaksunsa laskemiseksi sille määritetyn riskikorjauksen kertoimen arvon oikeellisuuden, sillä tämä tarkistus edellyttäisi kunkin asianomaisen laitoksen taloudellisesta tilanteesta tietoja, jotka kuuluvat liikesalaisuuden piiriin.

136 On kuitenkin korostettava, että asetuksen N:o 806/2014 88 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään mahdollisuudesta luovuttaa kriisinratkaisuneuvoston toimintansa yhteydessä saamia luottamuksellisia tietoja, jos nämä tiedot voidaan luovuttaa sellaisena tiivistelmänä tai koosteena, ettei niiden perusteella voi tunnistaa kyseessä olevia laitoksia.

137 Kriisinratkaisuneuvosto voi siten delegoidulla asetuksella 2015/63 määritetyissä rajoissa, laiminlyömättä velvollisuuttaan kunnioittaa liikesalaisuuksia, ilmaista kunkin nipun raja-arvot ja niihin liittyvät indikaattorit sen mahdollistamiseksi, että asianomainen laitos voi varmistua muun muassa siitä, että sille osoitettu luokitus indikaattoreiden diskretoinnissa, sellaisena kuin se määritellään tämän delegoidun asetuksen liitteessä I, tosiasiallisesti vastaa sen taloudellista tilannetta, että tämä diskretointi on suoritettu tässä delegoidussa asetuksessa määritellyn menetelmän mukaisesti luotettavien tietojen perusteella ja että kaikki asetuksen N:o 806/2014 ja kyseisen delegoidun asetuksen mukaan huomioon otettavat riskitekijät on todella otettu huomioon.

138 Kolmanneksi on syytä täsmentää, että – kuten julkisasiamies tuo esille ratkaisuehdotuksensa 149 kohdassa – yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen laskentamenetelmän muut vaiheet perustuvat asianomaisten laitosten yhdistettyihin tietoihin, jotka voidaan ilmaista koosteena ilman, että kriisinratkaisuneuvosto laiminlöisi velvollisuutensa kunnioittaa liikesalaisuuksia.

139 Kaikkien näiden seikkojen perusteella on selvää, ettei delegoitu asetus 2015/63 ole mitenkään esteenä sille, että kriisinratkaisuneuvosto ilmaisee koosteena ja anonymisoidusti riittäviä tietoja, jotta laitos voi ymmärtää, miten sen yksilöllinen tilanne on otettu huomioon sen yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavaa ennakollista vakausmaksua laskettaessa kaikkien muiden kyseessä olevien laitosten tilanteeseen nähden.

140 On vielä lisättävä, että vaikka kukin laitos ei voi asian kannalta merkityksellisten tietojen tällaisessa muodossa ilmaisemiseen perustuvien perustelujen johdosta havaita systemaattisesti kriisinratkaisuneuvoston tekemää mahdollista virhettä kyseisten tietojen hankkimisessa ja yhdistämisessä, nämä perustelut ovat kuitenkin riittävät, jotta laitos voi varmistua siitä, että sen toimivaltaisille viranomaisille toimittamat tiedot on sisällytetty asianmukaisesti sen yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavan ennakollisen vakausmaksun laskelmaan asiaa koskevien unionin oikeussääntöjen mukaisesti, ja jotta se voi rahoitusalan yleisen tuntemuksensa perusteella todeta epäluotettavien tai ilmeisen virheellisten tietojen mahdollisen käytön ja ratkaista, onko sen yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavan ennakollisen vakausmaksun vahvistamisesta tehdystä kriisinratkaisuneuvoston päätöksestä syytä nostaa kanne.

141 Tästä seuraa, että delegoitu asetus 2015/63 ei estä kriisinratkaisuneuvostoa noudattamasta perusteluvelvollisuuttaan, sellaisena kuin se on määritelty tämän tuomion 122 kohdassa, ja että se voi tämän delegoidun asetuksen perusteella toimittaa asianomaisille laitoksille riittävät tiedot, jotta ne voivat ymmärtää yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen vahvistamista koskevien päätösten syyt ja arvioida, onko näistä päätöksistä tarpeen nostaa kanne.

142 Valituksenalaisen tuomion 141 kohdasta ilmenevään unionin yleisen tuomioistuimen arviointiin, jossa delegoidun asetuksen 2015/63 4–7 ja 9 artikla ja liite I katsotaan lainvastaisiksi siltä osin kuin valituksenalaisen tuomion 110 kohdassa todetun perusteluvelvollisuuden laiminlyönnin katsotaan perustuvan näihin säännöksiin, liittyy näin ollen oikeudellinen virhe.

143 Valituksenalaisen tuomion 127 ja 143 kohdasta ilmenee unionin yleisen tuomioistuimen katsoneen, että kriisinratkaisuneuvosto on loukannut oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan jättäessään antamatta Landesbank Baden-Württembergille riidanalaisen päätöksen perusteluissa tietoja, joiden perusteella tämä voisi tarkistaa yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017

suoritettavan ennakollisen vakausmaksunsa laskelman oikeellisuuden, ja ettei unionin yleisen tuomioistuimen mahdollisuudella pyytää kriisinratkaisuneuvostoa esittämään sille tässä tarkoituksessa tietoja voida taata tätä oikeutta.

144 Vaikka se, että kriisinratkaisuneuvosto noudattaa perusteluvelvollisuuttaan, on välttämätöntä oikeussuojan takaamiseksi niille, joille sen päätökset on osoitettu, edellä esitetyn perusteella unionin yleisen tuomioistuimen arviointi, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto olisi tässä tapauksessa laiminlyönyt perusteluvelvollisuutensa, perustuu kuitenkin oikeudellisesti virheelliseen näkemykseen tästä velvollisuudesta.

145 Lisäksi unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että tapauksissa, joissa päätöksen perusteluja on pitänyt rajata päätöksessä huomioon otettujen luottamuksellisten tietojen suojaamiseksi, kyseisen päätöksen tekijän tehtävänä on silloin, jos unionin tuomioistuimissa esitetään väitteitä, joilla nämä tiedot kyseenalaistetaan, perustella toimintansa näille tuomioistuimille kyseisen asian käsittelyn yhteydessä (ks. vastaavasti tuomio 1.7.2008, Chronopost ja La Poste v. UFEX ym., C-341/06 P ja C-342/06 P, EU:C:2008:375, 110 kohta).

146 Tarvittaessa unionin tuomioistuimet voivat harjoittaakseen tehokasta tuomioistuinvalvontaa perusoikeuskirjan 47 artiklan vaatimusten mukaisesti pyytää kriisinratkaisuneuvostoa toimittamaan tietoja, joilla voidaan perustella laskelmat, joiden oikeellisuus on riitautettu näissä tuomioistuimissa, ja tarpeen mukaan varmistaa näiden tietojen luottamuksellisuuden (ks. analogisesti tuomio 18.7.2013, komissio ym. v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, 120 ja 125 kohta).

147 Asetuksen N:o 806/2014 88 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa viitataan kriisinratkaisuneuvoston mahdollisuuteen luovuttaa salassapitovelvollisuutta koskevien vaatimusten piiriin kuuluvia tietoja, jos tiedot luovutetaan oikeudenkäyntejä varten.

148 Edellä esitetyn perusteella unionin yleinen tuomioistuin katsoi oikeudellisesti virheellisin perustein valituksenalaisen tuomion 143 kohdassa, että riidanalainen päätös oli kumottava perusteluvelvollisuuden laiminlyönnin ja tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden loukkaamisen perusteella, ja hyväksyi siten Landesbank Baden-Württembergin ensimmäisen, kolmannen ja kuudennen kanneperusteen.

149 Koska asiassa C-584/20 P esitetty viides valitusperuste ja asiassa C-621/20 P esitetty toinen valitusperuste ovat perusteltuja, valituksenalainen tuomio on kumottava, eikä asiassa C-584/20 P esitettyjä toista, kolmatta ja neljättä valitusperustetta ole tarpeen tutkia.

Unionin yleisessä tuomioistuimessa nostettu kanne

150 Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään, että jos unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisu kumotaan, unionin tuomioistuin voi itse ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen.

151 Tilanne on tällainen nyt käsiteltävässä tapauksessa, koska unionin tuomioistuimella on käytössään kaikki kanteen ratkaisemisen edellyttämät tiedot.

Riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattaminen

152 Komission toimia koskevasta unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että näiden toimien todistusvoimaiseksi saattamisella pyritään takaamaan oikeusvarmuus vahvistamalla kollegion hyväksymä teksti ja näin mahdollistamaan se, että kiistatilanteissa voidaan varmistaa, että julkaistut tai tiedoksi annetut tekstit vastaavat täysin kollegion hyväksymää tekstiä. Tämä todistusvoimaiseksi saattaminen on olennainen menettelymääräys, jonka rikkominen voi johtaa kyseisen toimen kumoamiseen ja jonka tuomioistuin voi ottaa viran puolesta huomioon (ks. vastaavasti tuomio 15.6.1994, komissio v. BASF ym., C-137/92 P, EU:C:1994:247, 75 ja 76 kohta ja tuomio 6.4.2000, komissio v. ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 40, 41 ja 51 kohta).

153 Nyt käsiteltävässä tapauksessa on selvää, että riidanalainen päätös muodostuu tämän päätöksen tekstistä ja sen liitteestä.

154 Kriisinratkaisuneuvoston unionin yleiselle tuomioistuimelle esittämistä tiedoista ilmenee, että tämän elimen käyttöön ottama menettely tällaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamisen varmistamiseksi perustuu päätöksen tekstin ja saateasiakirjan omakätiseen allekirjoitukseen.

155 Riidanalaisen päätöksen tekstin todistusvoimaiseksi saattaminen varmistetaan riittävästi sillä, että kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja allekirjoittaa päätöksen omakätisesti.

156 Riidanalaisen päätöksen liitteen osalta kriisinratkaisuneuvosto on esittänyt unionin yleiselle tuomioistuimelle kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan omakätisesti allekirjoittaman saateasiakirjan, jossa viitataan nimenomaisesti kahteen liitteeseen, joilla on tunnistenumero.

157 Lisäksi kriisinratkaisuneuvosto on esittänyt unionin tuomioistuimelle kuvakaappauksen, joka liittyy ARES-järjestelmän sisältöön.

158 Tästä kuvakaappauksesta ilmenee, että tämän tuomion 156 kohdassa tarkoitettuun saateasiakirjaan liitetty numero on tallennusnumero (Save number), joka viittaa ARES-järjestelmässä riidanalaista päätöstä vastaavaan asiakirjaan.

159 Kyseisen kuvakaappauksen perusteella voidaan todeta, että tässä saateasiakirjassa mainitut kaksi liitettä ovat riidanalaisen päätöksen teksti ja tämän päätöksen liite.

160 Samasta kuvakaappauksesta ilmenee vielä, että riidanalaista päätöstä ARES-järjestelmässä vastaava asiakirja on luotu ja lähetetty 11.4.2017 eli riidanalaisen päätöksen tekemispäivänä.

161 Näiden seikkojen valossa kriisinratkaisuneuvoston väite, jonka mukaan ARES-järjestelmään sisältyi kyseisenä päivänä riidanalaisen päätöksen liitettä vastaava tiedosto, johon saateasiakirjassa viitataan, on katsottava toteen näytetyksi.

162 Tätä arviointia ei voida kyseenalaistaa sillä, että kriisinratkaisuneuvoston toimittamassa kuvakaappauksessa ilmoitetaan myös rekisteröintinumero (Reg. number), joka poikkeaa tallennusnumerosta, ja asiakirjan rekisteröintipäivä – 13.6.2017 –, jotka viittaavat kriisinratkaisuneuvoston esittämien riidattomien selitysten mukaan kyseisen asian käsittelyn päättämiseen.

163 Tässä tilanteessa se, että kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja on omakätisesti allekirjoittanut saateasiakirjan, riittää takaamaan riidanalaisen päätöksen liitteen todistusvoimaiseksi saattamisen.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä

164 Ensimmäisellä kanneperusteellaan Landesbank Baden-Württemberg vetoaa siihen, että riidanalaista päätöstä ei ole perusteltu riittävästi, koska siihen ei sisälly eräitä asian kannalta merkityksellisiä tietoja, jotka koskevat erityisesti sen yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavan ennakollisen vakausmaksun mukauttamista sen riskiprofiiliin.

165 Edellä tämän tuomion 122 kohdasta ilmenee, että riidanalaisen päätöksen perusteluilla on varmistettava tämän päätöksen asiayhteys huomioon ottaen, että Landesbank Baden-Württemberg saa riittävät tiedot voidakseen ymmärtää, miten sen yksilöllinen tilanne on otettu huomioon sen yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavan ennakollisen vakausmaksun laskennassa suhteessa kaikkien muiden asianomaisten laitosten tilanteeseen.

166 Tässä tarkoituksessa kriisinratkaisuneuvoston on tämän tuomion 139 kohdassa todetulla tavalla julkaistava tai toimitettava Landesbank Baden-Württembergille koosteena ja anonymisoidusti kyseessä olevia laitoksia koskevat tiedot, joita on käytetty tämän vakausmaksun laskemiseen, siltä osin kuin nämä tiedot voidaan toimittaa liikesalaisuuksia loukkaamatta.

167 Niihin tietoihin, jotka on näin annettava Landesbank Baden-Württembergin saataville, jotta sillä olisi käytössään riidanalaisen päätöksen riittävät perustelut, kuuluvat muun muassa kunkin nipun ja niihin liittyvien indikaattoreiden raja-arvot, joiden perusteella Landesbank Baden-Württembergin yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettava ennakollinen vakausmaksu on mukautettu sen riskiprofiiliin.

168 On selvää, että riidanalaisesta päätöksestä ja yhdenmukaistetusta liitteestä ilmenevät sekä kriisinratkaisuneuvoston verkkosivuilla riidanalaisen päätöksen tekemispäivänä saatavilla olleet tiedot kattoivat vain osan niistä asian kannalta merkityksellisistä tiedoista, jotka kriisinratkaisuneuvosto olisi voinut toimittaa liikesalaisuuksia loukkaamatta.

169 Varsinkaan yhdenmukaistettu liite ei sisältänyt tietoja kunkin nipun raja-arvoista tai niihin liittyvien indikaattoreiden arvoista.

170 Kriisinratkaisuneuvosto on lisäksi ilmoittanut unionin tuomioistuimessa, ettei se ollut myöskään julkaissut riidanalaisen päätöksen tekemispäivänä tällaisia tietoja verkkosivuillaan.

171 Tästä seuraa, että riidanalaista päätöstä ei ole perusteltu riittävästi ja että Landesbank Baden-Württembergin ensimmäinen kanneperuste on perusteltu.

172 Tarvitsematta tutkia muita ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyjä perusteita riidanalainen päätös on näin ollen kumottava Landesbank Baden-Württembergia koskevilta osin.

Riidanalaisen päätöksen vaikutusten voimassa pysyttäminen

173 Kriisinratkaisuneuvosto vaati unionin yleistä tuomioistuinta lykkäämään riidanalaisen päätöksen mahdollisen kumoamisen vaikutusta kuuden kuukauden ajaksi siitä, kun sen tuomio on saanut lainvoiman.

174 On syytä muistuttaa, että SEUT 264 artiklan toisen kohdan mukaan unionin tuomioistuin voi tarpeellisiksi katsomissaan tapauksissa todeta, miltä osin kumotun toimen vaikutuksia on pidettävä pysyvinä.

175 Tältä osin unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että oikeusvarmuuteen liittyvistä syistä tällaisen toimen vaikutukset voidaan pysyttää erityisesti silloin, kun sen kumoamisen välittömät vaikutukset aiheuttaisivat vakavia kielteisiä seurauksia asianomaisille henkilöille ja kun riidanalaisen toimen lainmukaisuutta ei riitauteta sen tarkoituksen tai sisällön perusteella vaan sen laatijan toimivallan puuttumiseen tai olennaisten menettelymääräysten rikkomiseen liittyvistä syistä (tuomio 7.9.2016, Saksa v. parlamentti ja neuvosto, C-113/14, EU:C:2016:635, 81 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

176 Vaikka nyt käsiteltävässä tapauksessa riidanalainen päätös on tehty olennaisten menettelymääräysten vastaisesti, unionin tuomioistuin ei kuitenkaan ole tässä menettelyssä todennut virhettä, joka vaikuttaisi siihen, onko tämä toimi direktiivillä 2014/59, asetuksella N:o 806/2014 ja delegoidulla asetuksella 2015/63 vahvistettujen yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen laskentaa koskevien sääntöjen mukainen.

177 Jos riidanalainen päätös kumottaisiin määräämättä sen vaikutusten voimassa pysyttämisestä siihen asti, kunnes se on korvattu uudella toimella, vaarannettaisiin euroalueen vakautta edistävän pankkiunionin olennaisen osan muodostavien direktiivin 2014/59, asetuksen N:o 806/2014 ja delegoidun asetuksen 2015/63 täytäntöönpano.

178 Tässä tilanteessa riidanalaisen päätöksen vaikutukset on pysytettävä voimassa Landesbank Baden-Württembergia koskevilta osin, kunnes kohtuullisessa ajassa, joka ei saa ylittää kuutta kuukautta tämän tuomion julistamispäivästä, on tullut voimaan kriisinratkaisuneuvoston uusi päätös tämän laitoksen yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavan ennakollisen vakausmaksun vahvistamisesta.

Oikeudenkäyntikulut

179 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdassa määrätään, että jos valitus hyväksytään ja unionin tuomioistuin itse ratkaisee riidan lopullisesti, se tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista.

180 Kyseisen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan, jota sovelletaan työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Lisäksi työjärjestyksen 138 artiklan 3 kohdassa, jota sovelletaan sen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, määrätään, että jos asiassa osa vaatimuksista ratkaistaan toisen asianosaisen ja osa toisen asianosaisen hyväksi, kukin asianosainen vastaa omista kuluistaan. Unionin tuomioistuin voi kuitenkin päättää, että asianosainen vastaa omien kulujensa lisäksi osasta toisen asianosaisen kuluja, jos tämä on perusteltua asiassa ilmenneiden seikkojen vuoksi.

181 Kun otetaan huomioon, että tässä tapauksessa valituksenalainen tuomio kumotaan ja ensimmäisessä oikeusasteessa nostettu kanne hyväksytään, komission, kriisinratkaisuneuvoston ja Landesbank Baden-Württembergin on vastattava muutoksenhausta aiheutuneista omista oikeudenkäyntikuluistaan ja kriisinratkaisuneuvoston on vastattava ensimmäisessä

oikeusasteessa aiheutuneista omista oikeudenkäyntikuluistaan, minkä lisäksi se on velvoitettava korvaamaan tästä menettelystä aiheutuneet Landesbank Baden-Württembergin oikeudenkäyntikulut.

182 Työjärjestyksen 140 artiklan 1 kohdan, jota sovelletaan työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, mukaan jäsenvaltiot ja toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Näin ollen Espanjan kuningaskunta vastaa muutoksenhausta aiheutuneista omista oikeudenkäyntikuluistaan ja komissio, joka oli väliintulijana unionin yleisessä tuomioistuimessa, vastaa ensimmäisessä oikeusasteessa aiheutuneista kuluistaan.

183 Työjärjestyksen 140 artiklan 3 kohdan, jota sovelletaan työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, mukaan unionin tuomioistuin voi määrätä, että muu kuin kyseisen 140 artiklan 1 ja 2 kohdassa mainittu väliintulija vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan. Tässä tapauksessa on määrättävä, että Fédération bancaire française vastaa muutoksenhausta aiheutuneista omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (suuri jaosto) on ratkaissut asiat seuraavasti:

1) **Unionin yleisen tuomioistuimen 23.9.2020 antama tuomio Landesbank Baden-Württemberg vastaan SRB (T-411/17, EU:T:2020:435) kumotaan.**

2) **Yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavista ennakollisista vakausmaksuista yhteisen kriisinratkaisuneuvoston johdon istunnossa 11.4.2017 tehty päätös (SRB/ES/SRF/2017/05) kumotaan Landesbank Baden-Württembergia koskevilta osin.**

3) **Yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavista ennakollisista vakausmaksuista yhteisen kriisinratkaisuneuvoston johdon istunnossa 11.4.2017 tehdyn päätöksen (SRB/ES/SRF/2017/05) vaikutukset pysytetään voimassa Landesbank Baden-Württembergia koskevilta osin, kunnes kohtuullisessa ajassa, joka ei saa ylittää kuutta kuukautta tämän tuomion julistamispäivästä, on tullut voimaan yhteisen kriisinratkaisuneuvoston uusi päätös tämän laitoksen yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavan ennakollisen vakausmaksun vahvistamisesta.**

4) **Euroopan komissio vastaa ensimmäisessä oikeusasteessa ja muutoksenhakuasteessa aiheutuneista omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

5) **Yhteinen kriisinratkaisuneuvosto vastaa ensimmäisessä oikeusasteessa ja muutoksenhakuasteessa aiheutuneista omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan ensimmäisessä oikeusasteessa aiheutuneet Landesbank Baden-Württembergin oikeudenkäyntikulut.**

6) **Landesbank Baden-Württemberg, Fédération bancaire française ja Espanjan kuningaskunta vastaavat muutoksenhakuasteessa aiheutuneista omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Allekirjoitukset